

ÖFVERHANDTAGANDE, a. 1. Som tager öfverhanden. *Den ö. lyxen.* — S. n. Tillväxt i hög grad. *Superiets ö.*

ÖFVERHERDE, m. 2. pl. — *herdar.* 1) Herde, som har tillsyn öfver andra. — 2) (fig.) Biskop, superintendent, m. fl.

ÖFVERHERRE, m. 2. pl. — *herrar.* 1) Den, som utöfvar herravälde öfver någon. — 2) (fig. fam.) Den, som i en sak öfverträffar en annan.

ÖFVERHERRSKAP, n. 3. o. 5. Herravälde; öfvermakt.

ÖFVERHET, f. 5. Den eller de personer, som enligt statsförfattningen äga rättighet att styra och leda staten. (Pop.) *Höga ö-en*, konungen; äfv. det kongliga huset.

ÖFVERHETSPERSON, m. 5. Embetsman, som hör till någon gren af styrelsen.

ÖFVERHJELPA, v. a. 2. Hjelpa att komma öfver. — Äfv. *Hjelpa öfver.*

ÖFVERHOFINTENDENT, ö'v'r-hå'finntänn-dä'nt, m. 5. Högste hofintendent.

ÖFVERHOFJÄGMÄSTARE, m. 5. Högste jägmästare. — I enahanda mening brukas äfven *Öfverhofmarskalk*, -*hofmästare*, -*hofmästarinna*, -*hofpredikant*, -*hofstallmästare*.

ÖFVERHOPA, v. a. 1. (fig.; egentl.: Hoppa öfver en något) Öfverdrifvet belasta, besvära; i öfvermått tillfoga, bete, bevisa, o. s. v. *Ö. med göromål, förrättningar, med förebråelser, ovetl. Ö. med beröm. Ö. med välgärningar.* — *Öfverhopande*, n. 4. o. *Öfverhopning*, f. 2.

ÖFVERHOPPA, v. a. 1. 1) Hoppa öfver. — 2) (fig.) Förbigå, uteglömma. — Äfv. *Hoppa öfver.* — *Öfverhoppning*, f. 2.

ÖFVERHUD, f. 2. 1) Den yttre huden på mennisko- och djurkroppar, utgörande en mycket tunn hinna, som bildas af läderhudens slemkörtlar och färggrör. — 2) Cellväf, som bildar yttre huden på växter.

ÖFVERHUFVUD, ö'v'r-húvudd, n. 4. Högste anförare, ledare, styresman.

ÖFVERHUFVUD, ö'v'r-húvudd, adv. I allmänhet. Skrifves rättare; *Öfver hufvud.*

ÖFVERHUS, ö'v'r-hús, n. 5. *Ö-et* kallas den afdelning af engelska parlamentet, som utgöres af lorderna och biskoparna.

ÖFVERHÄNGA, v. a. o. n. 2. Hänga öfver. — *Ö-nde*, part. pres. Brukas fig. som adjektiv i betydelsen: Nära hotande, förestående. *En ö. fara.* — *Ö-hängd*, part. pass. Äfven: Öfverallt behängd med. *Ö. med band och stjerner.*

ÖFVERHÖGHET, f. 5. Makt, hvaraf en lydstat eller lydfurste är beroende.

ÖFVERHÖLJA, v. a. 2. Hölja, betäcka. Brukas ofta bildligt. *Ö. fället med döda. Det mörker, som ö-jer deras ursprung.* — Äfv. *Hölja öfver.* — *Öfverhöljande*, n. 4. o. *Öfverhöljning*, f. 2.

ÖFVERILA SIG, v. r. 1. 1) Förhastad sig i handling, beslut, omdöme. — 2) Utbrista i vrede.

ÖFVERILAD, a. 2. Förhastad.

ÖFVERILNING, f. 2. 1) Förhastande, brist på öfverläggning. — 2) Förhastad handling, förhastad beslut, omdöme. — 3) Utbrott af vrede.

ÖFVERILNINGSSYND, f. 5. Ouppsåtlig synd, som begås af öfverilning.

ÖFVERINSEENDE, n. 4. Högsta inseeende, högsta tillsyn, högsta uppsigt. *Ha ö. öfver något.*

ÖFVERINSPEKTOR, ö'v'r-innspäcktör, m. 5. Högste inspektor; den som har öfverinseeendet vid

något. — I enahanda mening brukas *Öfverintendent*, m. fl.

ÖFVERJORDISK, a. 2. Höjd öfver det jordiska: öfversinlig, himmelsk, öfvernaturlig.

ÖFVERJÄGARE, m. 5. Högre jägeribetjent.

ÖFVERJÄGMÄSTARE, m. 5. Jägmästare, som har flera jägmästare under sig.

ÖFVERKAMMA, v. a. 1. Kamma något utöfver ett annat. *Ö. häret.* — Äfv. *Kamma öfver.* — *Ö-d*, part. pass. *Ö. peruk.*

ÖFVERKAMMARHERRE, m. 2. pl. — *herrar.* Hofembetsman, som har kammarherrar, kammarjunkare och pager under sig.

ÖFVERKANT, m. 3. Öfverliggande del af en kant.

ÖFVERKAST, n. 5. 1) Öfverkastning. — 2) Se *Kastsöm*.

ÖFVERKASTA, v. a. 1. Kasta något öfver ett annat. — Äfv. *Kasta öfver.* — *Öfverkastande*, n. 4. o. *Öfverkastning*, f. 2.

ÖFVERKJORTELT, m. 2. pl. — *kjortlar.* Kjortel, som bäres utöfver en eller flera andra.

ÖFVERKLADDA, v. a. 1. (fam.) Kladdigt öfvermåla.

ÖFVERKLAGA, v. a. 1. Klaga öfver. *Ö. en rätts utslag.* Brukas mest i rättegångsstil. — *Ö-d*, part. pass. Hvaröfver klagan blifvit förd eller föres. *Ö-t utslag. Allmänt ö-t oskik.*

ÖFVERKLOK, a. 2. (fam.) Säges om den, som inbillar sig vara ogemet klok. — *Öfverklökhet*, f. 5.

ÖFVERKLÄDA, v. a. 2. Bekläda, betäcka, öfverdraga med något, till skydd och förvaring. — Äfv. *Kläda öfver.* — *Öfverklädande*, n. 4.

ÖFVERKLÄDNING, f. 2. 1) (uttalas: -- klä'd-ninng) Handlingen, hvarigenom något öfverklädes. — 2) (uttalas: -- klä'ddninng ell. klä'nninng) Klädning, som bäres utanpå en annan.

ÖFVERKOCK, m. 2. Kock, som har öfverinseeende öfver andra.

ÖFVERKOL, n. pl. Kol, som besparas vid driften af jernverk m. m., eller hvad som vid smältning o. s. v. åtgär af kol under det såsom tillräckligt beräknade och antagna quantum.

ÖFVERKOMMA, v. n. 5. (böjes som *Komma*) Komma öfver ifrån ett ställe till ett annat. *Han hade då ej ännu ö-mit till Amerika.* — V. a. 1) Komma öfver. *Muren, strömmen är ej lätt att ö.* — 2) Oförmodadt påträffa, finna, komma åt. *Ö. en vara till godt pris. Han stjal allt hvad han ö-mer.* — 3) Öfverraska, ertappa, komma på. *Ö. en tjuf.* — 4) (fig.) Angripa, öfverfalla, komma på. *En rysning, en plötslig förskräckelse ö-kom honom.* — Äfv. (för alla bem.) *Komma öfver.*

ÖFVERKOMMANDO, ö'v'r-kåmmånndo, n. 4. Högsta kommando, öfverbefäl. [— com —.]

ÖFVERKOMMENDANT, ö'v'r-kåmmånndant, m. 5. Den som har högsta befälet öfver en garnison. [— com —.]

ÖFVERKOMMENDANTSKAP, n. 5. Öfverkommendants syssla.

ÖFVERKOMMISSARIE, ö'v'r-kåmmisarie, m. 5. Den, som har öfverinseeendet vid ett kommissariat. [— com —.]

ÖFVERKOMPLETT, ö'v'r-kåmmplätt, a. 1. Öfvertalig. [— complet.]

ÖFVERKOMST, c. 5. Händelsen, att någon öfverkommer från ett ställe till ett annat. *Vid hans ö. till Sverige från Finland.*

ÖFVERKONUNG, m. 2. Högste regerande